

بسم الله الرحمن الرحيم

سی گام خودسازی گام بیست و پنجم: مهرورزی

«اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِيهِ مُحِبًّا لَا وَلِيَّائِكَ»، (دعای روز 25) «بار خدایا در این روز مرا دوست دار دوستانت قرار ده».

محبت، دوستی و مهر ورزی است و این از عالی ترین و والاترین مقامات است، دوستی خدا و دوستی با دوستان خدا. در پایان کتاب صد میدان آمده است:

و این صد میدان همه در میدان محبت مستغرق است قوله تعالی: «يُحِبُّهُمْ وَ يُحِبُّونَهُ» -- «خدا آنان را دوست می دارد و آنان دوستدار خداوندند». (قرآن، مائده: 5). «و دوستی را سه مقام است: اول راستی، دوم مستی و سوم نیستی». (انصاری، عبدالله، رساله صد میدان، ص 117).

هنگامی که محبت به نهایت کمال رسد، عاشق در معشوق فانی می شود. در کتاب علل المقامات نیز آمده است:

«محبت بنده، درخشش وی در برابر عزت پروردگار است و این در مذهب عوام عمده ایمان و در مکتب خواص علت «فنا» است.» (فضل الله میبدی، ابوالفضل، کشف الاسرار و عده الابرار، تفسیر آیه 32 از سوره یاسین).

پیر هرات در تفسیر سوره لقمان گوید: «دلیل یافت دوستی؛ دو گیتی به دریا انداختن است و نشان حقیقت دوستی، به غیر نپرداختن!» (همان، ج 7، ص 513، تفسیر سوره لقمان).

«اول دوستی داغ است و آخر آن چراغ. اول دوستی اضطراب است و میانه آن انتظار و آخر آن دیدار!»

در جای دیگر گوید: «همه دوستی میان دو تن باشد. سه دیگر در نگجند. در این دوستی همه تویی، من در نگنجم». (ج 7، ص 310، تفسیر سوره قصص).

و به راستی در وادی دوستی جای اغیار نیست، عاشق جز به معشوق نیندیشد و جز وصل و دیدار او نخواهد و در این راه دیگر خود را نمی بیند.

پیر هرات در مناجات نامه ای گوید:

«الهی! از زبان محبت خاموش است، حالش همه زبان است!

و رجان بر سر دوستی کرد. چون دوست به جای جان است!

غرق شده، آب نبیند، که گرفتار آن است!

به روز چراغ نیفروزند، که روز چراغ جهان است!» (همان، ج 10، ص 553، تفسیر سوره علق).

[ذکر این روز «اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مُحِبًّا لَا وَلِيَّائِكَ وَمَعَادِيًّا لَا عَدَائِكَ» است.]

#گروه_صهباي_رمضان

معاونت فرهنگی تربیتی مرکز آموزش های غیرحضورى

<http://vufarhangi.whc.ir>